

til. Det ærede Medlem mener, at Kongen af Danmark er tilstede som Regent over de særlige Anliggender i disse frastilte Landsthykker, han er der som absolut Konge. Jeg vilde ønske, at det ærede Ministerium vilde bekræfte det Samme, at Kongen af Danmark nu i et Aar har været tilstede som absolut Konge i disse frastilte Stykker — et Exempel altsaa paa, at, fordi visse Formaliteter fra Regjeringens Side ikke ere opfyldte, saasnart som Isee kunde, — thi de kunde have været opfyldte for længe siden — er Kongen bleven ved at være absolut Konge i disse Landstrækninger. Og saa vilde jeg spørge Regjeringen om, i hvor store Landstrækninger en saadan Tilstand vil kunne finde Sted. Man har seet før, at der har været ikke ringe Fare ved, at en Regent, som er forfatningsmæssig Regent i en lille Stat, kommer til at regjere absolut i en stor Stat, og dette Exempel skal man ikke give, fordi det er Smaastrækninger, Spørgsmaalet her er om. Det er mig altsaa kjært nu at vide — og derfor troer jeg, at mit Forslag er saa meget mere retfærdigt og nødvendigt, — at, dersom vi gaae ind paa Regjeringens Forslag og antage Beslutningen, som den er stillet, gaae vi ud fra, at Kongen af Danmark har regjeret som absolut Konge over de særlige Anliggender i de Landsdele, som her er Spørgsmaal om. Ere de ærede Herrer villige til ved en saa intetfigende Beslutning, som denne er, at give en saadan Anerkjendelse, saa maa det være Deres Sag. Naar man siger, at dette er doctrinairt, saa svarer jeg: Det er nu blevet Bane at kalde al den Sandhed, som søger sin Begrundelse i det Rette og ikke er tilfreds med, hvad en Majoritetsafstemning giver, for doctrinair, thi der er den Forskiel mellem min Opfattelse og de ærede Herrer's Opfattelse, at de efter min Overthydning ville slaae Retten ihjel ved Majoriteten. Dette er en uheldig Bane, og det er især uheldigt at bringe den i Anvendelse der, hvor man fra forskjellige Sider, som understøtte Forslaget, mener, at dette slet ikke er nødvendigt. Et Medlem, som talte for det, sagde, at han hellere vilde være det qvit, og et andet Medlem, som har taget sig denne Sag meget nær, sagde, at det i Grunden var ham ligegyldigt, om denne Beslutning blev tagen

eller ikke; naar Regjeringen blot vilde komme frem med de forskjellige Love og bringe disse Landstrimler til lidt efter lidt at blive incorporerede i Lovgivningen, saa var han tilfreds. At Landsdele bestaae med deres egen Lovgivning, er slet ikke noget fremmed i vort Land Kongeriget Danmark har allerede 4 forskjellige Lovgivningskreds, det egentlige Kongerige Danmark er een Lovgivningskreds, Færøerne den anden, Island den tredje, og Vestindien den fjerde. (E. C. Larsen: Amager!) Ja! Amager tildeels ogsaa, Bornholm kunde man ogsaa gjerne nærne, men jeg vil ikke tage disse smaa Afvigelser med. Nu er her tilstede en Strimmel Land, der ganske vist fremtræder som en egen Lovgivningskreds. Regjeringen skalde da have bragt frem en Lov eller en Erkjendelse paa en eller anden Maade af, at dette Land, som var incorporeret i Danmark — thi Danmark har kun den Definition at være en Heelhed — var i de særlige Anliggender indtil videre undergivet sin egen Lovgivning; det var dette, Beslutningen skalde være gaaet ud paa, en Retfærdiggjørelse heraf, uden en saadan Beslutning som den, der nu forlanges. Det, som jeg her giver, er Alt, hvad Regjeringen paa nogen Maade behøver, og efter min Overthydning er det det Allerhøieste, som kan forlanges; Regjeringen behøver forsaavidt ikke denne Erklæring, som den allerede forrige Gang, da Rigsdagen var samlet, har mødt Velwillie nok og har seet, at der var fuld Overthydning tilstede om, at den hverken skalde forhaste sig eller vige tilbage fra at ordne Forholdene i disse Landsdele saa godt som Undersaatterne der kunde være tjente med. — Nu har det ærede Medlem ligeoverfor mig (E. K. i m e s t a d) søgt at trøste mig med Hensyn til Pengespørgsmaalet. Han tog det, kunde jeg godt mærke, for derved at fremstille det som Noget, der i Grunden skalde være trivielt, og han gjorde det ogsaa meget trivielt; men han oversprang en vigtig Betydning deraf, og det er, at idet man forlanger Indtægterne, forlanger man det Hele. Forholdet, saaledes, som det bestaaer, er ikke skjult: der er maaskee et Oversflud, men sæt nu, at der var et Undersflud; er saa Ministeriet fattet paa at betale dette? Lad os sætte, at der til alle disse forskellige Foranstaltninger, som der foretages